

רע"פ 3875/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 3875/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בע"פ 16241-12-19 מיום 19.5.2020 שניתן על ידי סגנית הנשיאה ו' מרוז, והשופטים ש' בורנשטיין ו-א' גורמן

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגנית הנשיאה ו' מרוז, והשופטים ש' בורנשטיין ו-א' גורמן) בע"פ 16241-12-19 וע"פ 22990-12-19 מיום 19.5.2020, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט השלום בבנתניה (השופטתה' רוזנברג שיינרט) בת"פ 15849-01-18 מיום 5.6.2019 ו-30.10.2019 בהתאמה, והתקבל בחלקו ערעור המשיבה על גזר הדין.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה ארבע עשרה שנים, לפי סעיפים 348(א) ו-345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

על פי המתואר בכתב האישום, המבקש, אשר התגורר בגפו לאחר גירושיו, אירח בביתו ביום 18.8.2017 את

עמוד 1

בתו הקטינה, ילידת שנת 2008 (להלן: ה'), יחד עם חברתה בת גילה (להלן: המתלוננת). השלושה צפו בטלוויזיה בעודם שוכבים על מיטת המבקש, ומשנרדמה בתו, הוריד המבקש את מכנסיה ותחתוניה של המתלוננת, שפשף את איבר מינה באמצעות אצבעו, וליקק את איבר מינה.

3. כארבעה חודשים לאחר האירוע, ביום 26.12.2017 סיפרה המתלוננת לאמה על המעשה המיני שביצע בה המבקש. האם שיתפה את האב ובו ביום הגישו השניים תלונה במשטרה. למחרת היום נחקרה המתלוננת על ידי חוקרת ילדים, ושבה ונחקרה כשבוע לאחר מכן.

במסגרת הערכת עדות המתלוננת, התקשתה חוקרת הילדים להעריך את מהימנות דבריה של המתלוננת, שכן "האירוע נמסר בצורה שלדית, [המתלוננת] לא הצליחה להרחיב על הדברים שמסרה וגם על הדברים אותם מסרה, אמרה אמירות כדוגמת 'חושבת' שקרו, 'לא בטוחה'". יחד עם זאת ציינה חוקרת הילדים, כי היא לא התרשמה ממגמת הגזמה בדברי המתלוננת או כי היא ניסתה להשחיר את פני המבקש, וכי לאורך עדותה שילבה המתלוננת "הדגמות ספונטניות, דמות נוספת, פרטים מהותיים וסנסורים"; כי "האירוע עוגן בקונטקסט, זמן ומקום"; וכי "לאורך עדותה באו לידי ביטוי מאפיינים דינאמיים של פגיעה מינית מסוג זה".

חוקרת הילדים התנגדה תחילה להעדת המתלוננת בבית המשפט, אך לבסוף התירה את העדות. המתלוננת העידה בבית המשפט, אך בחלוף כשעתיים ורבע מתחילת עדותה, במהלך חקירתה הנגדית, הורתה חוקרת הילדים להפסיקה בשל מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת.

4. בפסק דין מנומק ומפורט, הרשיע בית משפט השלום את המבקש במיוחס לו, תוך שהאמין לעדות המתלוננת, קבע כי עדותה משתלבת במארג הראיות הכולל, ומצא לה חיזוקים בעדות אמה ובשקרי המבקש, שאת עדותו מצא בלתי מהימנה.

בהקשר זה צוין, כי המבקש העיד שמעולם לא ישן עם בתו וחברותיה במיטתו; אך דבריו אלו הוכחו כשקר בעדותה של ס', חברתה של בתו הגדולה של המבקש, שאותה מצא בית המשפט מהימנה, אשר העידה על מקרים שבהם המבקש ישן עמה ועם בתו במיטתו. נקבע כי הכחשת הלינה המשותפת על ידו, מהווה שקר מהותי היורד לשורש ההאשמות נגדו, שנועד להרחיקו מביצוע העבירה.

חיזוק נוסף לעדות המתלוננת, נמצא בהיסטוריית הגלישה הפורנוגרפית של המבקש, אשר צפה בסרטונים שבהם נערות צעירות נפגעות מינית על ידי גברים מבוגרים בעודן ישנות; וכן במצבה הנפשי הקשה של המתלוננת לאחר האירוע.

5. בבואו לגזור עונש על המבקש, עמד בית המשפט על הערכים המוגנים שנפגעו בביצוע העבירה, ובכללן, הגנה על האוטונומיה של נפגעת העבירה, שלמות גופה, נפשה וכבודה.

נקבע, כי בנסיבות המקרה דנן, ולנוכח גילה הצעיר של המתלוננת; ניצול האמון שנתנה במבקש בהיותו אבי

חברתה שבביתו לנה; התעוזה שגילה בביצוע העבירה ליד בתו; המגע הישיר באיבר מינה; והנזק הרב שנגרם לה, כעולה מעדות אמה - הפגיעה בערכים המוגנים היתה ממשית וקשה.

מנגד, כנסיבות לקולא צוין כי המבקש לא חשף את גופו בפני המתלוננת; לא הפעיל כלפיה כוח או איומים; ולא שב על מעשיו כאשר חזרה לביתו בהזדמנויות נוספות.

בהתאם למדיניות הענישה הנוהגת, ונוכח עונש המינימום הקבוע לעבירה שבה הורשע המבקש - העומד על 21 חודשי מאסר בפועל - נקבע מתחם העונש ההולם על 28 עד 48 חודשי מאסר בפועל.

כנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, צוינו גילו של המבקש, היעדר עבר פלילי בעניינו, ונסיבותיו המשפחתיות. בהקשר זה צוין, כי העובדה שבחר לנהל את משפטו עד תום, לרבות העדת המתלוננת הקטינה, לא נזקפהאומנם לחובתו, אולם אין בכך להקל עמו; וכי אף לאחר הכרעת דינו, לא נטל המבקש אחריות למעשיו, ולא עבר הליך שיקומי או טיפולי שניתן לזקוף לזכותו.

לנוכח כל האמור, עונשו של המבקש נגזר על 31 חודשי מאסר בפועל; 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור כל עבירה לפי סימן ה' בפרק י' לחוק העונשין; ופיצוי בסך 15,000 ש"ח למתלוננת.

6. ערעור המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה, הן באשר להכרעת הדין הן באשר לחומרת העונש, בעוד שערעור המשיבה על קלות העונש - התקבל בחלקו.

אשר להכרעת הדין, בית המשפט המחוזי לא מצא להתערב בממצאימהימנות שנקבעו אודות עדות המתלוננת. נקבע, כי אף שעדותה בבית משפט השלום הופסקה במהלך חקירתה הנגדית, די היה בתוספת ראייתית מסוג חיזוק "מהותי ובעל משקל" לצורך הרשעה, ומכל מקום שקרי המבקש שבאשרללינתו המשותפת עם בנותיו וחברותיהן באותה מיטה, עולים כדי סיוע לעדות המתלוננת. זאת, שכן מדובר בשקר היורד לשורש העניין, שהוכח באמצעות ראיה נפרדת ועצמאית.

בהתייחס לגזר הדין, נקבע כי העונש שהושת על המבקש מאזן בעיקרו בין הנסיבות השונות הקיימות בעניינו לקולא ולחומרא, "הגם שמקל עמו קמעה". ואולם, נוכח הנזק הרב שנגרם למתלוננת, אשר נאלצה לעבור דירה עם הוריה לאחר הפרשה, נקבע כי הפיצוי שהושת על המבקש יעמוד על סך של 25,000 ש"ח, חלף הפיצוי בגובה 15,000 ש"ח שנקבע בבית משפט השלום.

7. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה שב המבקש שבפירוט רב על הטענות שהועלו על ידו בערעור, תוך שהתמקד בתקיפת ממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו בבית משפט השלום.

בתמצית, נטען כי היה על בית המשפט לדחות את עדות המתלוננת, הן מאחר שחוקרת הילדים לא קבעה לגביה ממצאי מהימנות; הן מכיוון שבתחילה הכחישה המתלוננת בפני אמה כי המבקש נגע בה, ואף כשנחקרה על ידי חוקרת

הילדים אודות האירוע, לא זכרה את פרטיו באופן מדויק.

עוד נטען, כי היה על בית המשפט להעדיף את גרסת המבקש, לנוכח העובדה שהמתלוננת, כמו גם חברותנוספות של בנותיו, לנו בביתו בהזדמנויות שונות, ומעולם לא נטען כי ביצע כלפיהן עבירות מין מלבד בפעם הזו.

נוסף על כך נטען, כי חוקרת הילדים אסרה על בנותיו של המבקש להתייצב בבית המשפט ולהעיד כי לא ישנו עמו ועם חברותיהן במיטתו, ובנסיבות אלה, לא היה מקום לאמץ את עדותה היחידה של ס', שלפיה בהזדמנויות רבות ישנה איתו ועם בנותיו במיטתו.

לבסוף, נטען כי העונש שהוטל על המבקש מחמיר עמו יתר על המידה, ובפרט לנוכח הפער המשמעותי בינו לבין העונש שהוצע לו במסגרת הצעה להסדר טיעון.

8. דין הבקשה להידחות.

הלכה ידועה היא כי רשות לערער בגלגול שלישי לא תינתן אלא במקרים חריגים שבהם מתעוררת שאלה משפטית החורגת מעניינו של המבקש, או כאשר עולה חשש כי נגרם לו עיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני (רע"פ 62/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (6.1.2020)). הבקשה דן, הממוקדת כולה בעניינו הפרטני של המבקש, אינה עומדת בגדרי אמות מידה אלו, ודי בכך לדחותה.

9. למעלה מהצורך, טענות המבקש באשר להכרעת הדין, הועלו בעיקרן בפני בית המשפט המחוזי, ונדחו. טענות אלו מופנות במישרין כלפי ממצאי מהימנות שנקבעו בבית משפט השלום, והלכה היא כי ערכאת הערעורת מעט להתערב בממצאים אלו, קל וחומר כאשר עסקין בבקשת רשות לערער. זאת, בפרט כאשר עסקין בעבירות מין, שבהן, לעתים קרובות, רק העברין וקורבן העבירה היו עדים לאירוע (רע"פ 3723/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (22.6.2020)).

לא מצאתי ממש אף בטענת המבקש שלפיה חוקרת הילדים אסרה על בנותיו להתייצב ולמסור את עדותן בבית המשפט. מעיון במערכת "נט המשפט" עולה כי ביום 20.9.2018 היה זה בא-כוח המבקש אשר הודיע כי "אין בכוונתה של ההגנה להעיד את בתו של המבקש - נ"; ואילו עדותה של הבת ה', הוגשה באמצעות חוקרת הילדים, ובית משפט השלום צפה בתיעוד מחקירה זו, כעולה מהכרעת דינו.

10. לבסוף, רשות לערער על חומרת העונש, תינתן רק במקרים חריגים שבהם נגזר דינו של המבקש תוך סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים (רע"פ 2341/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (27.3.2018)).

בנסיבות דנן, לא מצאתי כי העונש שנגזר על המבקש חורג ממדיניות הענישה הנהוגת, ודאי שלא במידה המצדיקה מתן רשות ערעור. זאת, בפרט בשים לב לחומרת מעשיו, הממוקמים ברף הגבוה של העבירה בה הורשע, והנסיבות החמורות בהן בוצעו, ובהן - פער הגילאים שבין המבקש (כבן 60) למתלוננת (בת 9 בעת ביצוע המעשים);

ניצול האמון שנתנה בו כאביה של חברתה שבביתו לנה; והנזק הממשי שנגרם לה כתוצאה מהעבירה.

11. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י' באלול התש"ף (30.8.2020).

ש ו פ ט
